

DE BERGEN GODS. *)

De God des Hemels mint de bergen dezer Aarde,
En wijde hen van ouds, als beider verste grens,
Tot heilige outers, waar Hij neerdaalt tot den mensch,
Die tot Hem opklimt . . . .

„God is goed en — groot!" — herhalen
Alle heuveln met hun dalen,
Alle bergen, die daar staan,
Als voor d' eeuwigheid geschapen . . . .
TEN KATE.

Eer de bergen geboren waren . . . .

Welk een machtige gedachte spreekt Mozes daar uit in zijn lied der vergankelijkheid. Als iets op onze aarde eeuwig schijnt, is het de berg, de granieten kolossus, met z'n grillige vormen, hoog zich heffend boven al wat hoog is op aarde, aan wiens borst de wolken sluimeren en die draagt op de kruin de sneeuw der eeuwen.

Wat is de mensch bij den berg!

Hoe voelt zich een „mensenkindje, dat klautert langs de ontzaglijke hellingen, waar het niets aanschouwt dan reusachtige grootheid, verre uitgaand boven de maat van het menschelijk leven — waarlijk als een druppel aan den emmer en een stofje aan de weegschaal."

Hij, kortstondige verschijning op de wereld, — van wiens dagen de dichter zong, dat ze zeventig jaren zijn, of zoo hij zeer sterk is, tachtig jaren, — wat is hij, die broze, teere mensch bij dien geweldige van kracht, die eeuw in eeuw uit, *staat*; wiens woesten kop de stormen niet vergruizelen kunnen.

Die berg blijft — en aan zijn voet dragen de zonen de vaderen uit naar hun graven om straks op hun beurt door hun nageslacht uitgedragen te worden.

Die berg blijft — trots alle verweering van den buitenkant.

Hij verschilfert slechts als om altoos weer nieuw te worden en schijnt te spotten met de onbestendigheid van al wat is.

Eer de bergen geboren waren . . . .

Want ze kennen een begin, deze reuzen vol majesteit. Voortgebracht zijn ze door den grooten Schepper aller dingen, die ze vastzette door Zijn kracht en die ze naar het woord van Job verzet, dat ze het niet gewaar worden, die ze omkeert in Zijn toorn en voor Wien Nahum zegt, dat ze beven. Hij kent ze met hun donkere hollen en gapende afgronden, met hun vee en hun gevogelte, met hun plantenwereld — en voor Zijn aangezicht versmelten ze als was.

En ook — wat is toch wêlbezien, een berg bij een mensch!

Want de bestendigheid van den eerste is tijdelijk slechts; eeuwig zal hij niet staan; bergen zullen wijken en heuvelen wankelen.

Maar de mensch blijft. Hij is voor de eeuwigheid geschapen. Het onvergankelijk leven ontving hij, en door de onsterfelijkheid zijner ziel staat hij in het rijk der creaturen hooger, oneindig hooger, dan die stomme, levenlooze rotsgevaarten. En is zelfs niet de steenbok, die over de kloven springt, van hoogere orde door het leven, dat God hem schonk, dan die doode massa steen, die zijn levensgebied is?

De bergen Gods gunnen den mensch een blik in de prachtigste schouwzalen der natuur. Wie, die een oog heeft voor verheven schoonheid, geniet niet in, en verlangt niet naar het oogenblik, dat hij zien mag „dien ontzaglijken oceaan, wiens woeste golven door bovenaardsche machten tot huizenhoogte opgezweept, door nog hooger macht plotseling tot staan schijnen gebracht."

Het moet een indrukwekkend tafereel zijn, al die toppen om zich te aanschouwen, die elkander in geweldigheid als willen overtreffen. Een bergvolk moet een ander karakter vertoonen dan een volk der lage vlakke landen. Zoo'n

volk, opgegroeid in de aethersfeer van een hooggebergte, als tusschen de wanden van een natuurlijken burch, dat is een volk met een wil, een volk, dat zich als eenheid gevoelt en welks onafhankelijkheid levensvoorwaarde is.

We lezen in de Heilige Schrift telkens van de bergen. En dat niet enkel, omdat de Bijbel voor een groot deel de historie bevat van menschen en volken, die woonden in de schaduwen van de bergen van het Oosten, maar ook, omdat de bergen symbolen zijn van vastheid en kracht, en stof leveren voor beeldspraak, die ons veel te leeren heeft.

Zoo spreekt ons Psalm 36 van Gods gerechtigheid.

Uw gerechtigheid is als de bergen Gods.

Een gedachte, niet minder indrukwekkend dan die uit Psalm 90.

Gods gerechtigheid, die zich openbaart in de geschiedenis der wereld, zoo in die der enkelingen als in die der volken — bestendig en vast en zich alom vertoonend, als de bergen Gods.

Met majesteit handhaaft zich dit Goddelijk recht tegenover het onrecht en het geweld, dat op aarde heerscht. Het heeft zijn loop, trots alles, wat er zich tegen stelt en het zal op allen tegenstand eens volkomen zegeprelen. Dat is een troost voor verdrukten en geplaagden in ons menschelijk leven. De *ongerechtigheid* woelt in dat leven, niet het minst op maatschappelijk gebied, en tot in de verste vertakkingen heeft ze het aangetast. In allerlei stand, in elk bedrijf verlamt ze de energie en spot ze met de deugd.

Voor al in onzen tijd.

En nu zegt de Schrift, dat zij niet bestaan zal. God hoort het geroep van de verdrukten en Hij zal opstaan om het recht te handhaven. God zal wreken alle miskenning Zijner gaven, ook die Hij in den vorm van menschen en menschelijk talent aan menschen gaf. Zelfs over het verkorte loon van den daglooner zal Hij de vierschaar spannen.

En geweldig zal het recht Gods richten over het onrecht der wereldmacht.

Uw gerechtigheid is als de bergen Gods. En in een anderen psalm roept de dichter de bergen op om vroolijk te zijn.

Dat de gebergten vreugde bedrijven!

Hier zingt hij profetisch van de komst des Heeren, die de aarde richten zal in gerechtigheid.

Dat richten der aarde is vastgeschakeld aan het herstel der Schepping. Zij, thans nog in de knellende omarming des doods, zuchtend in al haar creaturen onder de dienstbaarheid der verderfenis, verwacht als met opgestoken hoofde den dag, waarop haar vrijheid zal worden uitgeroepen, den dag der wederoprichting aller dingen.

De zee bruiest met haar volheid. Dat de rivieren klappen met de handen. Het veld huppele van vreugde met al wat er in is. Dat alle boomen des wouds juichen. Dat de gebergten vreugde bedrijven. Die scheppingsjubel wijst ons op het contact van Christus met de creaturen.

Hij, het eeuwige Woord, door Wien alle dingen gemaakt zijn, die in de wereld was, hoewel zij Hem niet kende, heeft in Zijn komst tot die wereld haar behoudenis gezocht en verworven.

Hij is ingegaan tot Zijn schepping en heeft zich als haar Heer en Koning getoond.

De stormwind kende Zijn stem, en voor het woord des Meesters zweeg hij stil, en de zee hoorde Zijn bestraffing en keerde terug tot haar kalmte.

Schoon gezegd is daarom dat dichterwoord, dat ons bij de wederkomst van Christus de gansche Schepping in actie voorstelt, om te ontvangen den Schepper aller dingen, Wiens triomf over de verdervende machten, die haar poogden te vernielen, aan haar weergeven komt den luister der volkomenheid en reine schoonheid.

En machtiger kon die Scheppingsactie niet uitgedrukt dan door de voorstelling, dat de bergen Gods vreugde bedrijven.

A. L. v. H.

*) Onze plaat stelt voor den Matterhorn, een hoogen piek der Zwitsersche Alpen, die zich spiegelt in de Riffelsee. Deze plek wordt om haar schoonheid door duizenden bezocht.

